

บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานใด ต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ
สั่งซื้อโดยตรงได้ที่สำนักพิมพ์โพสต์บุ๊กส์

136 ถนน ฤๅษะนอก เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2240-3700 ต่อ 1655, 1459 อีเมล : postbooks@bangkokpost.co.th

ดินแดน
ไร้ความจำ
Forgetting
Places

สมเถา สุจริตกุล เขียน
* ถ่ายเถา สุจริตกุล แปล

ดินแดนไร้ความจำ • ถ่ายเถา สุจริตกุล แปล

จากเรื่อง Forgetting Places : S.P. Somtow
Copyright © 1996 by Somtow Sucharitkul
Copyright © 1996 by ถ่ายเถา สุจริตกุล
All right reserve.

Thai language translation copyright © 2013 by The Post Publishing Public Company Limited

ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2556 : โพลด์บุ๊กส์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-115-1

พิมพ์ครั้งที่ 1 : นิตยสารปริเยา

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 1 : สำนักพิมพ์วิลยา, กันยายน 2537

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 2 : สำนักพิมพ์วิลยา, สิงหาคม 2539

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 3 : โพลด์บุ๊กส์, มีนาคม 2556

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
สมเภา สุจริตกุล.

ดินแดนไร้ความจำ = Forgetting places.-พิมพ์ครั้งที่ 3.-
กรุงเทพฯ : โพลด์ พับลิชชิง, 2556.

272 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. ถ่ายเถา สุจริตกุล, ผู้แปล.

II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-974-228-115-1

ราคา 220 บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักท้วม
บรรณาธิการพิเศษ : อริยา ไพฑูรย์
พิสูจน์อักษร : ต้องครรลอง บรรณสรณ์
ออกแบบปก : วิธิต้า
รูปเล่ม : วนิดา สังฆมณี

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สุพร พรฤกษ์งาม
ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงกุลานนท์, พรพิมล วังอินทร์,
กฤษณี เตชะวิศิษฐ์พงษ์, สงกรานต์ พสุชาสดี

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพลด์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ๓๓ รัชโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10110 <http://www.postbooksonline.com>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โพลด์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ๓๓ รัชโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2240-3700 ต่อ 3021, 3022

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกรวย-จตุจักร ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3 Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพลด์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

คำนำสำนักพิมพ์

วรรณกรรมเยาวชนเล่มนี้ เขียนขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ โดยนักเขียนชาวไทยซึ่งเป็นที่รู้จักในบ้านเราในฐานะ คอลัมนิสต์มากกว่าจะเป็นนักเขียน ทั้งที่จริง สมเถา สุจริตกุล มีผลงานรวมเล่มเป็นจำนวนไม่น้อย และมีชื่อเสียงในต่างประเทศอยู่พอสมควร โดยเฉพาะจากเรื่องนี้ *The Forgetting Place*

เดิมทีในฉบับภาษาไทยใช้ชื่อว่า “สายสัมพันธ์” แต่ในการพิมพ์ใหม่ครั้งนี้ สำนักพิมพ์ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ดินแดนไร้ความจำ” เพื่อให้สอดคล้องกับชื่อในต้นฉบับภาษาอังกฤษ และประเด็นหลักของเรื่อง

คนเราต่างก็มีบางความทรงจำที่อยากลืม บ้างก็ซ่อนไว้ในส่วนที่ลึกที่สุด แต่วันดีคืนร้ายมันก็อาจออกมา อาละวาดให้เจ็บปวดได้เหมือนกัน วิธีเดียวที่จะกำจัดมันให้พ้นจากชีวิตก็คือ หาหนทางไปสู่ดินแดนไร้ความจำ เพื่อจะได้ไม่ต้องอยู่กับความทรงจำที่โหดร้ายอีกต่อไป

บี.บี. พี่ชายของ เจ.เจ. วางแผนไปสู่ดินแดนนั้น และพยายามจะพาน้องชายไปด้วย น้องชายซึ่งรักและเทิดทูนพี่ชายมาก จนพร้อมจะเดินตามรอยทุกอย่าง

และที่สำคัญ เจ.เจ. เองก็มีความทรงจำที่ไม่อยากจำเหมือนกัน แต่ ดินแดนไร้ความจำ ซ่อนอยู่ที่ไหน หนทางไปสู่ที่นั่นจะต้องแลกด้วยชีวิต...หรือไม่

และบางครั้ง ก่อนจะไปถึงดินแดนแห่งนั้น สายสัมพันธ์และความรักอาจจะพาคคนบางคนกลับมาได้ ก่อนจะสายเกินไป

เรื่องนี้เขียนขึ้นในยุค 1980 ของสังคมวัยรุ่นอเมริกัน แม้สภาพสังคมในตอนนี้จะเปลี่ยนไปเหมือนพลิกฝ่ามือ แต่น่าแปลกที่ปัญหาความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาของวัยรุ่นยังคงอยู่ทุกยุคสมัย และทุกสังคม

ปัญหาของ เจ.เจ. และ บี.บี. จึงยังคงเป็นปัญหาร่วมสมัยของปัจจุบัน และเด็กวัยรุ่นจำนวนมากในวันนี้ ก็ยังคงค้นหา ดินแดนไร้ความจำ ของตนเองอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง

มันอยู่ที่ว่า ใครจะค้นพบ และจัดการกับมันอย่างไร

โพสต์บุ๊กส์

ดินแดน
ไร้ความจำ

Forgetting
Places

พี่ชายผมเคราะห์ร้ายที่เกิดสมัยชิปปี... ช่วงต้นๆ ทศวรรษ 1970

พ่อแม่ตั้งชื่อให้ว่า เบนจามิน ภัคดี เมดิแกน คนรู้จักเรียกสั้นๆ ว่า 'บี.บี.' แต่ผมเรียกพี่ว่าเบน และจะเรียกอย่างนี้ตลอดไป 'ภัคดี' เป็นภาษาตะวันออกแปลว่าปรีชาญาณหรืออะไรสักอย่าง พ่อแม่ผมเคยใช้ชีวิตแบบ 'บุปผาชน' แต่ใครก็ตามที่เห็นตอนนี้ จะไม่เชื่อเลยว่าพ่อแม่เคยเป็นชิปปี ทั้งคู่ย้ายมาอยู่เมืองแมคดูกัล รัฐแคนซัส ตั้งแต่ก่อนผมเกิด เป็นเมืองที่อยู่ติดแม่น้ำอาร์แคนซอ ห่างจากมลรัฐคอลลราโดขนาดขว้างก้อนหินถึง

เมืองนี้สวยงามเหมือนรูปถ่ายโปสต์การ์ด แต่น่าเบื่อมหาโหด ใกล้เคียงๆ เป็นเมืองร้าง ซึ่งนักทศนาจรเดินทางมาชมบ้างเป็นครั้งคราว แมคดูกัลเคยเป็นศูนย์ชิปปีในอดีต แต่บรรดาบุปผาชนทั้งหลายได้โยกย้ายกลับไปดำเนินชีวิตแบบคนธรรมดาๆ ในโลกมนุษย์เป็นสิบๆ ปีมาแล้ว เป็นนักวิทยาศาสตร์ นักคอมพิวเตอร์ นายหน้าค้าที่ดิน ประกอบอาชีพมีหลักฐานเป็นที่ยอมรับนับถือ พ่อแม่ผมก็พยายามกับเขาเหมือนกัน แต่ยังไม่ถึงกับติดอันดับ พ่อแม่เป็นเพียงเจ้าของร้านขายหนังสือเล็กๆ

ใหม่อลล์บนทางด่วนสาย 50 ห่างจากบ้านประมาณ 20 ไมล์ เรียกว่าเกือบๆ จะเข้าขั้นก็คงได้... พ่อแม่เปลี่ยนเป็นเรียกพี่ชายผมว่า บี.บี. แทน 'ภักดี' คงกระดากที่จะยอมรับว่าตั้งชื่อลูกตามศัพท์ที่ฟังจากอาจารย์สอนวิชาตรัสรู้สมัยยังเป็นฮิปปี

ส่วนผม... พ่อแม่เรียกว่า 'เจ.เจ.' ไม่ได้ย่อมาจากอะไรทั้งนั้น... แต่ถึงจะย่อ ผมก็ไม่บอก ผมไม่เคยบอกใครเลยตั้งแต่เรียนชั้น ป.1 เรื่องอะไรผมจะบอกตอนนี้

ไม่มีอะไรในโลกที่แตกต่างกันเท่าผมกับพี่ชาย ผมเป็นแบบเด็กผู้ชายธรรมดาๆ ปีนั้นผมเพิ่งเข้าเรียนชั้นมัธยมเป็นปีแรก ที่ แมคดูกัลไฮสกูล ผมเล่นวิดีโอเกม เบสบอล ชอบโต้เต๋ใหม่อลล์ โปรดดนตรีประเภทนิวเวฟ หนังสือของขวัญบ้าง บอๆ ไปตามเรื่อง ส่วนพี่ชายผมเป็นประเภทอัจฉริยะ เบนอ่านหนังสือมากมาย เป็นนักเขียนแต่ไม่ยอมให้ใครอ่านผลงาน เขาเป็นนักประดิษฐ์ ชอบหมกตัวอยู่ในห้องใต้ดิน สร้างสรรค์อะไรต่ออะไรเช่น หุ่นยนต์ หรือยานอวกาศจากเศษชิ้นส่วนที่ค้นหาได้จากกองขยะ นอกจากนี้ พี่ชายผมยังรอบรู้เรื่องราวเกี่ยวกับมนุษยวิทยา แม่หมดหอมผี และศาสนาลึกลับพิสดารน่ากลัว คนชี้ขวางอาจว่าได้ว่าพี่ผมบ๊อง แต่ผมใฝ่ฝันอยากจะเป็นเหมือนเบน ถ้าผมพยายามจริงๆ ก็คงเป็นได้ ผมจึงลอกแบบพี่ชายทุกอย่าง ไม่ว่าเรื่องการแต่งตัว วิถีพูด ผมเอาอย่างพี่โดยไม่ทันคิดเสียด้วยซ้ำ บางทีเบนคงไม่พอใจนัก ที่เขาว่าก็มีส่วนจริง แต่ผมก็จะทำเพราะผมชอบของผมแบบนี้...

แล้วอยู่ๆ... พี่ผมก็ฆ่าตัวตาย...

หลังจากนั้นนาน... ประมาณหนึ่งปีเห็นจะได้ เป็นช่วงเวลาที่ผม

จำอะไรเกือบไม่ได้เลย เขาว่าการที่สมองไม่ยอมรับ ทำให้ผมทนสภาพ เหตุการณ์ดีขึ้น ผมเพิ่งรู้จากหนังสือพิมพ์วันรุ่งขึ้นว่าผมเองเป็นคนไป เจอศพเบน... ผมพบเบนพิงต้นไม้อยู่ในป่าละเมาะหลังบ้าน ติดชายฝั่ง แม่น้ำอาร์แคนซอ... คืนนั้นผมไม่กลับบ้าน เขาไปเจอผมในบริเวณลาน จอดรถหน้าร้านขายของเบ็ดเตล็ดของมิสเตอร์ไมล์ส ผมยืนเบ็งตาลอย เนื้อตัวเปรอะเปื้อนรอยเลือด ตำรวจซักถามอะไรก็ไม่ได้เรื่อง แต่อย่างน้อยเขาก็พิสูจน์ได้ว่าผมไม่ใช่มีมี่ปืน จากรอยลายนิ้วมือบนกระบอกปืน หรือวิถีกระสุนอะไรสักอย่าง ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบ้านเรามีปืน...

สิ่งเดียวที่ผมจำได้ชัดเจนคือเลือด... กลิ่นเหม็นเปรี้ยวของไบโม่ เน่าที่ร่วงตามพื้นผสมกลิ่นคาวเลือด... ลมแรงจัดพัดพากลิ่นขึ้นๆ ของ แม่น้ำ... ไบโม่แห่งปลิวกระจัดกระจาย ผมคิดอยู่ในใจ... 'เบนจะให้เรา เอาอย่างไร เพราะไม่ว่าเบนจะทำอะไร... เราเป็นต้องทำบ้าง'

ผมไม่ได้พุ่มพวย วิ่งแหกปากร้องเรียกคนช่วย หรืออะไรทำนอง นั้น ผมจำไม่ได้ว่ารู้สึกปวดร้าวหรือโศกเศร้าเสียใจ เปล่า... ไม่ใช่อะไร แบบนั้นเลย ผมไม่รู้จะเรียกความรู้สึกขณะนั้นว่าอะไรดี มันอัดแน่น อยู่ในอก ต่อมาคนทั้งโลกต่างก็คอยจะให้มันระเบิดออกมาเอง... แต่ผม จะไม่มีวันยอม

มีคนพาผมมาส่งบ้าน หมอตรวจเสร็จเรียบร้อย ผมรีบไปอาบน้ำ จึงพลาดกับมิสเตอร์คาวาลด์จิแอน ลับเทร่อ เสียงกริ่งโทรศัพท์ที่บ้านดังตลอดเวลา

ผมไม่พูดกับพ่อแม่และน้องสาวสักคำเดียว รีบเข้านอนทันที อาจ เป็นเพราะฤทธิ์ยานอนหลับที่หมอให้ ผมจึงไม่ตื่น ไม่กระสับกระส่าย สมองตื้อ มีงงจนลืมความหงุดหงิด แต่ยังคงมุ่งมั่นที่จะไม่ยอมเปิดเผยความในใจ...

ผมเปิดประตูระหว่างห้องผมกับเบนทิ้งไว้ตามเคย ผมตื่นขึ้น

สมภา สุจริตกุล

กลางดึกเห็นมันปิด พ่อแม่อยู่ในห้อง กำลังกระซิบกระซาบกันเพราะกลัวผมตื่น

ผมแก้มหลังหันนอนนิ่งๆ พ่อแม่ไม่ทันสังเกตเห็นว่าผมไม่ได้หลับ จึงกระซิบกันต่อ

“ໄ໊ น้່นอนหลับไ้ไ้ยังงั้ เจ.เจ.ไม่รู้หรือว่ามีอะไรเกิดขึ้น” เสียงแม่แหบเครือ่ คงร้องไห้มาแล้วทั้งคืน “เป็นไปไ้ไ้หรือที่ลูกเราไม่รู้สิรู้สมไ้ไ้ถึงขนาดนี้”

“แอลิส อย่ากลัวไปหน่อยเลย หมอบอกแล้วไ้ไ้ว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่เด็กๆ จะปิดหูปิดตาไม่ยอมรับเหตุการณ์ร้ายๆ แบบนี้ อะอะไปไ้ไ้ๆ ลูกตื่นกันพอดี”

“ลูกสองคนไ้ไ้ล้ชิดกันมาก เจ.เจ.ต้องรู้แน่ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น ต้องสงสัย...ต้องรู้ล้วงหน้าบ้าง...”

ไม่จริง...ผมไม่เคยสังหรณ์ไ้ไ้ไ้ว่าจะเป็นแบบนี้...ผมตะโกนเถียงอยู่ในใจ หรือว่าพ่อแม่พยายามจะโยนความผิดให้ผม ผมว่ามันต้องเป็นเพียงฝันร้ายอย่างแน่อน ผมพยายามทบทวนเหตุการณ์ แต่ในสมองมีแต่ความว่างเปล่า ผมจึงสรุปกับตัวเองว่า...‘ถ้าเรานี้กั้ไม่ออก...มันก็เป็นจริงไปไม่ไ้ไ้’

ผมอยากไ้ไ้พ่อแม่หยุดวิพากษ์วิจารณ์กันเสียที่ จึงขยับตัวแล้วดึงผ้าห่มปิดตา

“เงียบเถิด ลูกตื่นแล้วเห็นไหม” เสียงพ่อเตือนแม่

ผมล้มตาขึ้นแล้วถามโดยไ้ไ้ไ้กันคิด “เบนอยู่ไหน”

แม่น้่าตาร่วงพรู เลื้อผ้าที่แม่สวม ซึ่งเป็นชุดเดียวกับเมื่อวาน ยั้บยั้งยั้ง

‘หยุดเพื่อแจ้จ้กันเสียที่...ไ้ไ้ไ้ปรดเถิด’ ผมวิงวอนในใจแล้วพูดดังๆ ว่า “ผมขอโทษ”

“ไม่มีอะไรที่ต้องขอโทษนี่ลูก” พ่อปลอบ หนวดเครายังไม่ได้โกน ให้เรียบริ้อย ทำไมผมจึงมีความรู้สึกที่พ่อไม่ได้หมายความอย่างที่พูด “ถ้าวันนี้ไม่อยากไปโรงเรียนก็ไม่ต้องไป”

“แต่ผมอยากไป”

“พ่ออย่าบังคับเลย...” แม่เอ่ยขึ้นบ้าง

“เจมส์...” แม่ดึงแขนเสื้อพ่อ

กลิ่นเบคอนใหม่โชนเข้ามาในห้อง เสียงน้องสาวสองขวบของ ผมร้องไห้

“โอ๊ย อยากตายนัก” แม่เปลือร้องดังๆ แล้วมองผมด้วยสายตา แปลกๆ ผมรู้ว่าแม่เสียใจที่ผมไม่ได้ร้องไห้หรือโวยวายอย่างที่ควรจะทำ

“แต่ก็อาจจะดี...” พ่อพูดกับแม่ “ให้ลูกไปโรงเรียน ให้ลูกได้หายใจ ในที่โล่งแจ้ง...จะได้ปลดปล่อยเสียบ้าง...”

ที่โล่งแจ้ง...ภาษาฮิบปีซ์ๆ ออกจากปากคนหัวล้าน ใส่แจ็กเก็ต ผ่าตาๆ ผูกเนคไทลวดลายโฆษณาร้านหนังสือ เซยสนิท... พ่อไม่ยอม สบตาผม แต่แอบชำเลืองมองอย่างประสาๆ ออกไปนอกหน้าต่างซึ่ง ติดมันเป็นลายหนังสือเด็กยอดนิยม Return of the Jedi ผมได้ยิน เสียงคนพูดอยู่นอกบ้าน

“พ่อ บอกให้เขาไปเสียที่ได้ใหม่ ไล่เขาซีพ่อ” แม่สะอึกสะอื้น

“เขาคงไม่ฟังเราหรอก”

ประตูระหว่างห้องผมกับเบนปิดสนิท แต่เสียงจากคอมพิวเตอร์ ซึ่งตั้งไว้แทนนาฬิกาปลุกยังคงลอดเข้ามาอย่างชัดเจน ‘ได้เวลาตื่นแล้ว... แต่แระ...’

ผมลงไปข้างล่าง จึงเห็นรถถ่ายทอดข่าวโทรทัศน์เคลื่อนที่จาก

สถานีในเมือง เขี้ยวข้าวเดินกันว่อนรอบๆ ตัวบ้านตั้งแต่เช้า คอยเวลาให้เราออกไปพบ ผมไม่กินอาหารเช้า แอบหลบออกจากบ้านทางประตูหลัง อ้อมผ่านป่าหลังบ้านไปที่ที่ผมกับเบนเคยออกมาขึ้นรถโรงเรียน

กลิ่นอายแห่งความตายหายไปหมดแล้ว แม้แต่คราบเลือดก็ไม่เหลือ เพราะเขาทำความสะอาดจนเกลี้ยง ไปไม้แห้งร่วงจากต้น ลบรอยพื้นรองเท้ายางซึ่งเหยียบย่ำกันเมื่อวันวาน มันเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ผมมองไม่เห็นแม่น้ำ แต่ลมฤดูใบไม้ร่วงเย็นชื้นและแรงจัด แม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถูกลบหายไปแล้วจากความทรงจำ แต่ช่องว่างในสมองยังคงอยู่...ยังรอคอยการชดเชย ผมรีบเดินมาคอยข้างถนนตรงที่รถบัสรับส่งนักเรียนจอด เสียงเด็กๆ เกียวกัน เย้าเหย้าหยอกล้อกันเอะอะ วันนั้นก็เหมือนกับทุกๆ วัน ไม่มีอะไรแตกต่างเลย...

“มันไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ ด้วย” ผมลละล้าลักบอกตัวเอง พยายามอีกครั้งที่จะดึงความทรงจำออกมาจากช่องมืดๆ ในสมอง...สิ่งเดียวที่กรุ่นอยู่ตลอดเวลาคือกลิ่นคาวน้ำคลีนไลส์...กับเลือดสีแดงๆ ซึ่งมองเห็นแวบๆ

ถ้าผมนี้ก็ไม่ออก...จำไม่ได้...มันก็ไม่ใช่เรื่องจริง...

พอเด็กๆ เหลือบมาเห็นผมยืนอยู่คนเดียวข้างทาง เสียงพูดคุ้ยหายไปเป็นปलิตทั้ง ผมก้าวขึ้นรถ รถทั้งคันกลับเงียบสนิทเหมือนตาย ไม่มีใครมองมาทางผมเลย แม้แต่มิสเตอร์บายเออร์คนขับ ตามปกติผมกับเบนจะนั่งคู่กัน วันที่เราไปโรงเรียน โอกาสเดียวที่จะได้อยู่กับพี่คือเวลานั่งรถบัส ที่โรงเรียนเราก็ได้แต่เดินสวนทางกัน เบนไม่รำคาญที่จะนั่งใกล้ผมทั้งที่เขาแก่กว่าผมหลายปี นักเรียนซีเนียร์ทั้งหลายโดยมาก แทบจะยอมตายดีกว่าจะให้ความสนใจน้องของตัวเอง แต่ก่อนผม

ไม่เคยนึกถึงเรื่องแบบนี้เลย ที่นั่งข้างผมว่างจนกระทั่งรถเราถึงโรงเรียน ซึ่งกินเวลาเดินทางประมาณ 45 นาที นักเรียนในรถพูดคุยกันเบาๆ การที่พี่ชายฆ่าตัวตายดูเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์นัก

รถแวะรับซิสซี่ เพฟแลต หล่อนมีหนังสือพิมพ์รายวันติดมือมา ด้วย ซิสซี่เหลือบมองผมแล้วนั่งแปะตรงที่ว่างข้างหน้า ทำท่าเหมินเฉย เหมือนผมไม่มีตัวตน ผมแอบดูตรงช่องว่างระหว่างเก้าอี้ เห็นหล่อนกำลังอ่าน...

แมคดูกัลไว้อาลัยวัยรุ่นผู้ปลิดชีพตนเอง

ผมเห็นรูปเบน... ผูกเนคไทใส่เสื้อนอกทำท่าเคร่ง เป็นรูปถ่ายในหนังสือประจำปีของโรงเรียน ช่างๆ เป็นรูปผมกำลังนอนหลับอยู่ในลานจอดรถของร้านตาไมล์ส

“ไป ดังไปเลยนะเจ.เจ.” ซิสซี่พูดโดยไม่หันหน้ามามอง ผมรู้ว่ายายนี้ตั้งใจพี่ชายผม หล่อนทำเสียงเหมือนจะโทษว่ามันเป็นความผิดของผม

“อย่ายุ่งกับเราหน่อยเลย”

เหมือนกับว่าความรู้สึกของหล่อนเพียงจะถูกกระทบกระเทือนอย่างกะทันหัน ซิสซี่เริ่มสะอึกสะอื้น “ขอโทษนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะว่าเธอ ฉันไม่ได้ตั้งใจ... ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ...” แก้มหล่อนแดงจัด มองเห็นจุดกระดำๆ บนใบหน้าชัด

หล่อนเปลี่ยนแปลงรวดเร็วอย่างประหลาด ตามปกติ ซิสซี่มักมองข้ามหัวผม วันนั้นมาแปลกจนผมกลับตัวไม่ทัน ไม่รู้จะตอบโต้แบบไหน ผมเลยไม่พูดอะไร ตามองออกไปนอกหน้าต่างรถ ดูไร่ข้าวโพดข้างทาง

“พูดกับฉันสักคำซี เจ.เจ. ฉันกลัว...ฉัน...รู้ใหม่...ความตาย...”

“เธอกลัว...” ผมทวนคำ

“โอ้ ขอโทษเถอะนะ ฉันเห็นแก่ตัวจริงๆ คือว่า...แบบ...เธอต่างหากมีความทุกข์ แต่ฉันกลับเป็นคนโวยวาย...”

“หยุดขอโทษเสียที่ได้ไหม ร้าคาญ” ผมตวาด “แล้วก็อย่าพูดกับเรารีกเป็นอันขาด”

ฝูงตากล้องเรียงรายอยู่ในห้องโถงโรงเรียน ผู้หญิงคนหนึ่ง...ผมดำ จมูกใหญ่ เสแสร้งส่งยิ้มหวาน มือถือไมโครโฟนตรงดิ่งมาหาผม

“เหตุผลที่ฆ่าตัวตายมีไหมจ๊ะ”

หล่อนเปิดฉากสัมภาษณ์ หล่อนแต่งตัวโก้ ทรงผมเรียบไม่กระดิก เหมือนติดกาวทั้งที่ข้างนอกลมแรงจัด หน้าตาหล่อนผมพอจะนึกออกว่าเคยเห็นทางโทรทัศน์ หล่อนเป็นผู้รายงานข่าวหน้าทวมี่ใหญ่ที่เคอร์รี่เคาน์ตี้ เมื่อหน้าร้อนที่แล้ว

“โปรดอย่ายุ่งกับผมได้ไหมครับ” ผมขอร้องอย่างสุภาพ

หล่อนหันหน้าเข้าหากล้อง ทำท่าโคกอย่างไม่สมบhabาที่ที่สุด

“ขณะนี้” หล่อนเริ่มรายงาน “การตายของนักเรียนซีเนียร์แห่งโรงเรียนมัธยมแมคคูกัลยังมีเงื่อนงำ อัจฉริยภาพของเด็กวัยรุ่นนี้เป็นปัญหาซึ่งก่อความเศร้าสลดให้ประชาชนทั้งประเทศ...”

ผมไม่ต้องการฟัง ผมไม่สนว่ามันจะทำให้คนทั้งประเทศเศร้าหรือไม่เศร้า หล่อนพละมต่อไปถึงสถิติ ถึงการฆ่าตัวตายซ้ำซ้อนที่โรงเรียนมัธยมไอโอวา ถึงทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ ฯลฯ ผมเดินเซตหน้าผ่านหล่อนไปที่ก้อนน้ำดื่มติดบันไดที่ใช้ขึ้นไปห้องเรียนวิชาสังคมซึ่งสอนโดยมิสซิลิวิลลาน ปลดกระเป่าหนังสือออกจากหลัง แล้วก็มลงดื่มน้ำพอเงยหน้าก็เห็นกล้องถ่ายวิดีโอจ่ออยู่ตรงหน้าพอดี

“นี่คือน้องชายของเบนจามิน...ชื่อ เจเรไมอา จอห์นสัน เมดิแกน แซมเปียนวิดีโอเกม...”

“ใครก็ตามเรียกเราชื่อนี้เป็นต้องโดนตี...” ผมตวาด รีบกวาดสายตามองรอบตัวสำรวจดูว่ามีเด็กอื่นแอบได้ยินหรือเปล่า หวังว่าไม่มี ผมต้องถูกหัวเราะเยาะอย่างแน่นอนถ้าเขารู้ว่า เจ.เจ. ย่อมาจากชื่อบ้าๆ นี้ คราวนี้แหละคนทั้งโลกคงต้องลวงรู้ความลับสุดยอดของผม

“นี่หนู ทำดีๆ หน่อยซี รู้ตัวหรือเปล่าว่ากำลังออกอากาศ” ตากล้องคนหนึ่งบอก ท่าทางอารมณ์ไม่ดี คงเป็นเพราะต้องตื่นมาทำข่าวแต่เช้ามืด แกรมผมยังไม่ร่วมมือเสียอีก

“เบนไม่ใช่พี่นายสักหน่อย เขาเป็นพี่เรา” ผมแผดเสียง “เรารู้สึกยังไง นายไม่เกี่ยว” ผมพยายามข่มสติอารมณ์ “แล้วชื่อเรา...เจ.เจ.”

เพื่อนนักเรียนเริ่มมุง ผมเห็นซิสซี่พยายามแหวกคนมายืนข้างหน้า

“ทุเรศ” หล่อนค้อนคั่วก เป็นพวกผมเต็มที่ “ด่ามันเลย อยาไปพูดดีด้วย”

“เจเรไม่เอา จอห์นสัน”

เสียงใครคนหนึ่งพิมพ์ดังลอดออกมา หรือว่าผมหูแว่วไปเอง แต่มันก็ทำให้ผมเป็นบ้าเพราะคิดว่าความลับซึ่งอุตสาหะปกปิดมาเป็นแรมปีถูกเปิดเผย ผมอยากจะหลบไปซุกที่ไหนให้พ้นๆ อับอายที่ไม่สามารถแสดงความโศกเศร้าอย่างที่ใครๆ คาดคิด ยิ่งตอนนี้มีคนรู้ว่าชื่อเต็มของผมคืออะไร พรุ่งนี้เช้าจะต้องรู้กันแซดทั้งโรงเรียน พอตก่าก็หัวทั้งรัฐท่านี้พอดี เพราะไอ้พวกทำข่าวปากดำแยะ...

แม่änkขวยยืนมือมาที่ผม คงจะพยายามปลอบโยนหรืออะไรสักอย่าง แต่ผมกลับเห็นว่ามันน่าอายลึนดี

“ไปให้พ้น”

ผมตะโกนสุดเสียง ใช้กระบี่แทงหนังสือฟาดเข้าให้ แล้วผลักหล่อนกระเด็นไปกระแทกฝาผนัง หล่อนทรุดลงไปกองกับพื้น นักเรียนหญิง

คนหนึ่งคว่ำสมุดเฟรนต์ชิฟออกมาให้หล่อนเซ็น ตากล้องพยายามไล่จับภาพผมทำหน้าที่มึงทิ้ง ผมเลยใช้หมัดต้อยท้องเต็มรัก อุปกรณ์ถ่ายรูปตกกระจาย

ผมไม่รอช้า ออกวิ่งไม่คิดชีวิต ผ่านทางเดินห้องโถงออกประตูด้านหน้า ผมวิ่งไปตามทางคอนกรีตออกไปที่ถนนใหญ่ ไม่มีใครขัดขวาง ผมเลย ผมนึกเห็นภาพครูใหญ่ประจบเอาใจยายนักข่าวหญิง และใครต่อใครคงเป็นกังวลกลัวจะถูกฟ้องเรียกค่าเสียหาย ไม่มีใครตามผมมาเลยสักคนเดียว การเป็นเด็กอายุ 14 มีส่วนต้อยเหมือนกัน ตรงที่ไม่มีใครสนใจเลยนอกจากเวลาเราก่อวุ่น ขอเพียงให้ไปเสียพันๆ เป็นใช้ได้

ผมเตร็ดเตร่โดยไม่มีจุดหมายประมาณหนึ่งชั่วโมง จนไปถึงร้านมิสเตอร์ไมล์ส เจ้าของร้านแก่ๆ มองลอดแว่นผ่านสรรพสินค้ารกๆ แกก่ก่าหัวล้านแกรกๆ แล้วขยับแว่นตาขอบกระ

“ไอ้หนูไม่...” แกเริ่มประโยคแล้วหยุดคิดก่อนที่จะพูดต่อ “ช่างเถอะ ลุงไม่พูดละ ลุงเข้าใจ...” แกหิ้วตาล้อ “เจ้ามันแน่ รู้จักสะกดกลิ่นความรู้สึก สงบออกสงบใจใช่หรือเปล่า” แกส่งขนมให้ชิ้นหนึ่ง “ใครๆ ชมเปาะ ทำใจรับสถานการณ์ได้เก่งจริงๆ”

“ขอบคุณมากค่ะ” ผมพูดอย่างไม่มีความหมาย

“หนีออกจากบ้านหรือไง เรา” มิสเตอร์ไมล์สถาม

ความจริงผมเพิ่งได้ความคิดขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง โຕ้ะข้างหลังแกมีเครื่องรับโทรทัศน์ขนาด 12 นิ้ว เปิดรายการละครซึ่งแสดงติดต่อกันเป็นตอนๆ ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังพูดว่า “แล้วเรื่องมรดกอะไร มรดกที่เราจะได้ เรื่องอะไรจะโยนมันทิ้งเสียเปล่า” มิสเตอร์ไมล์สเปลี่ยนช่องเป็นเอ็มทีวี “ป่าเขาไปเมืองลามาาร์ เย็นๆ กลับ” แกหมายถึงมิสซิสไมล์ส “เรื่องอะไรลุงจะต้องทนดูเรื่องน้ำเน่าที่แกติด”

รายการในเอ็มทีวี เป็นมิวสิควิดีโอ I Gotta Scratch My Ear

โดยคณะ The Senseless Vultures บางตอนเป็นภาพบ้านเมืองอาบแสงไฟนีออนระยิบระยับ ถ่ายจากอากาศ เห็นผังตัวเมืองรูปร่างคล้ายซากศพ ผุ่งแรงหน้าเป็นนักแสดงในคณะโฉบลงมา ใช้กรงเล็บฉีกบ้านเมืองกระจายกระจาย เนื้อเพลงว่าอะไร ไม่มีใครฟังออก

มิสเตอร์ไมล์สหัวเราะหึๆ “แอล.เอ.” แกบอกผมขณะที่ภาพถนนหนทางถูกกล้องซูมเข้าๆ ออกๆ นำเวียนหัว

“ผมไม่ยกรู้ว่าลุงชอบดู...” ผมเริ่มนึกแปลกใจที่ตัวเองมายืนในร้านค้าเบ็ดเตล็ด มาดูรายการโทรทัศน์เอ็มทีวีซึ่งแสนพิสดาร กับตาแก่อายุ 200

“ช่องนี้ลุงชอบดู เป็นความลับของลุง แต่ตอนนี้เป็นของเราสองคน” แกหัวตาก็ ผมมีความรู้สึกว่าจะเกิดขึ้นวันนี้ที่โรงเรียนโทรทัศน์ออกข่าวแล้วหรือ ผมไม่อยากซัก

“พี่เจ้ามาที่ร้านลุงเสมอ”

ผมไม่เคยรู้เลย ผมพยายามระงับสติอารมณ์ด้วยการกินขนมที่แก่ให้

“ผมมีป้าอยู่ที่ แอล.เอ.” ผมบอก

“ใช่แล้ว ป้าเคซี” มิสเตอร์ไมล์สเออออ “แกเป็นญี่ปุ่น ลุงเจ้าหัวกลับมาด้วยจากตะวันออกไกลโน่น”

“ลุงรู้จักป้าผมด้วยหรือ”

“เขากับผัว...พี่ชายของแม่เจ้า...เคยไปๆ มาๆ ที่ศูนย์นี่นา” แกหมายถึงศูนย์ฮิปปี

“แม่ไม่เห็นเคยเล่า”

“คงไม่หรอก คุณนี่ไม่...ตั้งเนื้อตั้งตัวจนมีคนนับหน้าถือตาเลยนี่นา ชาวคราวครั้งล่าสุดที่ได้รับก็ตอนที่ลุงเจ้าตาย ยายเมียเลยตั้งตัวเองเป็นหมอดี หรือคนทรงอะไรนี่แหละ แกอยู่แอล.เอ. เป็นเจ้าแม่มีลูกศิษย์

ลูกหาเป็นพวกเศรษฐีไม่เต็มเต็ง คาเซโกะ...นั่นแหละชื่อจริงของแกละ แต่ใครๆ เรียกกันว่าเคซี่ ดูเหมือนจะมีลุงคนเดียวที่จำคนเก่าๆ รุ่นเมื่อสิบห้าหรือยี่สิบปีก่อนโน้นได้”

“ฮะ” ผมไม่เข้าใจว่าอยู่ดีๆ ทำไมมิสเตอร์ไมล์สจึงกลายเป็นคนช่างพูดนัก ตามปกติแกได้แต่รับเงิน ทอนเงินให้ผม วันนี้แกอาจนึกสงสารผมขึ้นมาก็ได้

“ยังงี้ๆ พี่เจาก็ไม่เคยลืมายายป้าเคซี่เลย”

“ลุงหมายความว่าอะไรฮะ”

“ก็...เช้าวันที่เกิดเรื่อง พี่เจามาที่ร้านลุง”

“ฮะ แม่ให้ให้ขั้บรถมาซื้อแป้่ง” ผมชักสงสัยว่าตาลุงจะเอาอย่างไรแน่

“ความจริงเขามาโทรศัพท์”

“ลุงว่าอะไรนะ” ผมเริ่มอึดอัด มิสเตอร์ไมล์สดูเหมือนจะรู้อะไรๆ เกี่ยวกับเบนที่ผมไม่รู้...เพราะหลังจากที่เบนขั้บรถมาที่ร้าน เบนไม่กลับเข้าบ้านอีกเลย...

“เขาเคยมาโทรศัพท์ที่ร้านลุงเสมอ”

“โทร.ถึงใครฮะ” ผมชัก

“ถึงยายป้าเคซี่นะซี”

“ผมไปก่อนนะฮะ”

ผมตัดบท หันหลังเดินไปที่ประตู ผมไม่ต้องการรู้ความลับของเบนมากไปกว่าที่ได้ยินได้ฟังมาแล้ว ผมจะเก็บปริศนาไว้คิดเวลาผมตื่น ตราบใดที่ผมจำไม่ได้...มันก็ต้องไม่ใช่เรื่องจริง แต่ขณะนี้เกิดมีใครคนหนึ่งจำได้ขึ้นมา แล้วทำความว่าวุ่นให้ผมลั้บสน

ผมรีบเดินหนีออกจากร้าน ไม่ลา ไม่อธิบายเหตุผลอะไรทั้งสิ้น ลมแรงหอบฝุ่นละอองจากลานจอดรถกระจายฟุ้งเข้าตาจนเส็บ ผมมุ่งหน้ากลับบ้าน ไม่ช้ารถกระบะเล็กของมิสเตอร์ไมล์สก็เข้ามาจอดเทียบ

“ขึ้นมาสิ”

ผมทำตาม แต่ยังไม่ยอมเอ่ยปากพูดกับแก

“ลุงจะขับไปส่ง เวลานี้ลูกค้าไม่ค่อยมี หยุดกินอาหารกลางวัน
กันหมด”

มิสเตอร์ไมล์สขับเร็วกว่าใครๆ ทั้งหมดที่เคยขับให้ผมนั่ง ผม
มองออกไปทางหน้าต่าง ลมแรงจัดเหมือนพายุ ผมเกลียดลม...เกลียด
เสียงกึ่งตันข้าวโพดโคน...เกลียดกลิ่นขึ้นๆ หวานเอียน...

“ไปไม่กี่วันก็กลับมาเองแหละ” มิสเตอร์ไมล์สพูดเปรยๆ “เอา
แดดแปซิฟิกมาฝากกันบ้างน้อ”

“ผมไม่ได้จะไปไหนสักหน่อย” ผมยังไม่ลืมคำแรกที่แกทัก...หนี
ออกจากบ้านหรือไง... “ผมมีที่ไปเสียเมื่อไร”

“นั่นสิ” แกล้วงกระเป๋ากางเกงค้นหาอะไรๆ กัก (ความเร็วของ
รถยังคงเท่าเดิม) ล้วงเศษกระดาษมาให้แผ่นหนึ่ง “เอ้า พี่ชายเราฝาก
นี้ไว้ให้”

ผมตะลึงจ้องมองกระดาษสมุดฉีก ลายมือเบนชัดๆ ผมจำได้
ตัวหนังสือเป็นระเบียบ เล่นทางหน่อยๆ เขียนไว้สั้นๆ ว่า

Password is Nirvana ...

รหัส คือ นิพพาน ...

“แค่นี้เองหรือฮะ” ผมถามงงๆ

แกพยักหน้า

พอรถจอด ผมรีบวิ่งเข้าบ้าน นักข่าวกลับกันหมดแล้ว แม่ไม่อยู่
บ้าน ไปกับน้องเล็ก คงไปที่สถานตกแต่งศพ พ่อคงยังอยู่ที่ร้าน

สมภา สุจริตกุล

เบนอาจเขียนอะไรสิ่งเสียผม ผมวิ่งขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว มือขึ้นๆ
กำกระดาษแผ่นเล็กยับยู่ที่บรรจข้อมความสั้นๆ ของพี่ชาย ผมเข้าไป
ในห้องส่วนตัวของเบน คอมพิวเตอร์ยังเปิดทิ้งไว้ หนังสือเกื่อนกลาด
เต็มห้อง...เครื่องเล่นอะไรต่ออะไรกองสุมกันแน่นบนชั้น กะโหลกผีทำ
ด้วยพลาสติกวางทิ้งไว้บนจอคอมพิวเตอร์ ผมจับมันยัดเข้าลิ้นชักที่เบน
เก็บเครื่องขึ้นในแล้วทรุดตัวลงนั่งคิด ผมไม่เก่งกาจเรื่องคอมพิวเตอร์
เลย ค่อนข้างโง่เสียด้วยซ้ำ เล่นเป็นนอยุ่อย่างเดียวคือ วิดีโอเกม

ผมค่อยๆ คลำจนสามารถเอาแผ่นดิสก์ใส่เครื่อง เป็นดิสก์เก่า
ที่ผมเห็นเบนวุ่นๆ อยู่กับมันเมื่อวันก่อน ตัวหนังสือปรากฏขึ้นบนจอ...

เจ.เจ. น้อยรัก

พี่หวังว่าคงใช้น้อง...แทนที่จะเป็นตำรวจที่ชอบเสือกสอดรู้สอดเห็น
ไหนลองบอกรหัส พี่หน่อยซิ

ผมพิมพ์คำว่า NIRVANA ลงไป

วิเศษแท้ ใช้น้องรัก แปลว่านายไปเจอตาไมล์สมาแล้ว
ต่อไปนี่คือข้อความที่ที่ต้องการให้นายอ่าน
สำหรับนายคนเดียวเท่านั้น
ตัวหนังสือจะสลายตัวไปเองภายใน 20 วินาที
พร้อมหรือยัง...

ผมพิมพ์ตัว Y หมายความว่า เยส ผมพร้อม...

ไปตามหาพี่ที่ FORGETTING PLACE

Forgetting Place ดินแดนไร้ความจำ...

ตัวหนังสือดับหายไปเหลือแต่จอภาพว่างเปล่า เสียงแกร๊กดังมาจากแผ่นดิสก์ ผมรู้ทันทีว่าข้อความถูกลบโดยอัตโนมัติ

เบนบอกผมแค่นี้เองหรือ ผมรู้ว่า Forgetting Place ของเบนอยู่ที่ไหน นีรวานา...นิพพานอย่างไรละ ปรัชญาตะวันออกอีกคำหนึ่งสมแล้วที่ชื่อกลางของเบนเป็นภาษานั้น...ักดี... เบนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องประเภทนี้ดี เบนเคยอธิบายว่า “มันคือดินแดนที่จิตของเราลืมแต่ความว่างเปล่า ไม่มีตัวตน ไม่มีกิเลส ชั่ววันรัตน...”

“พี่เชื่ออย่างนั้นจริงๆ นะหรือ” ผมอดถามไม่ได้

เบนเพียงแต่ยกไหล่หน่อยๆ แล้วหัวเราะ

ทำไมเบนจึงโทรศัพท์พูดกับป้าเคซึ่ก่อนนึ่งตัวตาย...

“อีกเดี๋ยว...” ผมบอกตัวเอง “เราจะตื่น พบว่าเบนยังไม่ตาย เบนยังมีชีวิตอยู่กับเราที่นี่ ตอนนึ่งเราเพียงแต่ฝันร้าย อีกสักครู่...เราจะตื่น หูทุกอย่างก็จะเป็นเหมือนเดิม อีกเดี๋ยวเดี๋ยว...แป๊บเดียว...”

แต่ ‘แป๊บเดียว’ ที่ผมรอคอยไม่เคยมาถึง ผมเริ่มคิดหนีออกจากบ้านไปลอสแอนเจลิสอย่างจริงจัง แอล.เอ. ...เมืองแห่งแสงสีซึ่งชุมเข้าๆ ออกๆ กับฝูงรังไร้สติ ป้าเคซึ่คงรู้อะไรบางอย่างแน่นอน ความทรงจำในสมองผมมีช่องโหว่ ผมต้องหาทางถมมันให้ได้ด้วยอะไรสักอย่าง แม้ว่ามันจะไม่ใช่ ‘ความจริง’ ก็ตาม บางที...ผมอาจไม่ต้องการความจริงเลยก็ได้...

แบบว่า...บางทีผมอาจเข้าถึง แดนนิพพาน เข้าถึง Forgetting Place...

สมภา สุจริตกุล

แต่แทนที่จะได้พบแดนเนรมิต...หลังจากหนีออกไปจากบ้าน
ผจญภัยอันตรายร้ายแรงร้อยแปดอย่างที่เจอในข่าวโทรทัศน์ หรือโหด
ยิ่งกว่านั้นจนโทรทัศน์ไม่กล้าออกข่าว ดินแดนที่ผมดันดันไปหากลับ
โลโครกเหมือนถึงขยะ แต่งดงามเหมือนอนาคต...นำพรันกลัวเหมือน
ฝันร้าย แต่หวาดเสียวแสนสนุกเหมือนรถดิ่งพสุธา...แผ่นดินอันเอี่ยม
อ่องไอฟารนำตื่นตะลึง แต่เต็มไปด้วยความเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย...

ดินแดนนี้มีชื่อว่า เบอร์เบงก์...

ผมนั่งๆ นอนๆ ในห้องรับแขก คอยให้ใครสักคนกลับบ้าน ผมไม่ชินกับการอยู่คนเดียวในบ้าน เพราะตามปกติ แม่จะพยายามกลับจากร้านเร็ว เพื่อมาเตรียมของว่างให้ผมกับเบนตอนกลับจากโรงเรียน สถานที่รับฝากเลี้ยงเด็กที่แม่เอน้องไปจ้างเลี้ยงก็เปิดถึงบ่ายสองโมงเท่านั้น ผมรออยู่พักใหญ่ก็ยังไม่見ใครมา จึงอุ่นพิซซ่าในไมโครเวฟแล้วเปิดโทรทัศน์ดูเล่น เครื่องรับของเราใช้จานดาวเทียมแทนเสาอากาศ ผมกดรีโมตเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ เพื่อหารายการใหม่ๆ ดู แต่เหตุผลที่แท้จริงก็คือผมพยายามไม่คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ 48 ชั่วโมงที่ผ่านมา ผมครึ่งนั่งครึ่งนอนบนโซฟาผ้าฝ้ายสีน้ำเงินซีดๆ จ้องดูรายการหนังบ้าง เพลงบ้าง สลับไปสลับมาอย่างไม่มีจุดหมาย

พอถึงภาคข่าว...ผมเห็นหน้านักข่าวหญิงคนที่พบที่หน้าโรงเรียนเมื่อเช้า จึงพยายามจะเปลี่ยนช่อง แต่ปรากฏว่าผมกลับจ้องดูภาพรายงานข่าวบนจอไม่วางตา ยายนั่นกำลังพูดถึงตอน...ความสูญเสียและความโศกสลดของประชาชนทั้งประเทศกับเรื่องสถิติการฆ่าตัวตายของเด็กวัยรุ่น...

ผมเห็นภาพตัวเองเดินผ่านห้องโถงเข้าไปหากล้อง
“โอ๊ย” ผมร้องในใจ “หน้าตาเราทำโมอุบาทว์อย่างนี้วะ”

ภาพที่เห็นคือเด็กชายผอมๆ หน้าเนี้ยวคิ้วขมวด ผมสีเดียวกับสี
ทรายยุ่งเหียง หลังเริ่มโง่งนิดๆ สวมเสื้อยืดดีพิมพ์เครื่องหมายประจำ
คณะ Senseless Vultures... แร้งไร้สติ...กางเกงยีนส์ไม่มียี่ห้ออย่างใหม่
เอี่ยม จนดูเชยสนิท...ขณะนี้ผมก็ยังสวมเสื้อผ้าชุดที่เห็นในจอโทรทัศน์
ฉากน่าเกลียดน่ากลัวในโทรทัศน์เกิดขึ้นเมื่อไรกันแน่...

แต่ผมว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นเลยต่างหาก...

ภาพโคลส-อัพหน้าผมทำให้ผมแทบช็อก ดุชิ มันแสดงออกถึง
ความหงุดหงิดรำคาญใจอึกอักถ่ายบ้าๆ อย่างเห็นได้ชัด ตาทั้งสองข้าง
โรยลึกลับเหมือนผ่านการร้องไห้มาหยกๆ เสียงนักข่าวบรรยายว่า...น้อง
ชายผู้ตายโศกเศร้าจนสมอมนิ่ง ความจริงผมไม่มีความรู้สึกแบบนั้น
เลย ผมอยากแฉดเสียงตะโกนกรีดๆ มันกล้าดีอย่างไรมาจุดกระชาก
ความรู้สึกที่แท้จริงของผมทิ้ง แล้วเอาอย่างอื่นมายัดใส่แทนจนผมเอง
ยังแปลกใจ

“ขอให้ฉายตอนเราตื้อห้องไอ้นักข่าวที่เกิดหน้า” ผมภาวนา “หวัง
ว่ามันจะไม่ทะเล่สิ่งประกาศชื่อจริงของเรา...ไอ้ผี...”

โทรทัศน์ตัดต่อภาพก่อนถึงตอนนั้น ผมว่ามันคงอายุที่จะเอา
ภาพเหตุการณ์ที่มันถ่ายต่อมาออกอากาศ

ต่อไปเป็นภาพหมอแต่งสูท กำลังวิจัย ‘ปัญหาอัตวินิบาตกรรม
ของวัยรุ่น’ ให้ผู้ปกครองฟังในห้องประชุม

“ในอารมณ์ชั่ววูบ” หมออธิบาย “เด็กยุคปัจจุบันมีความรู้สึกที่
โลกเราไม่น่าอยู่ พวกเขาหนีไม่ไหวที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในโลกแบบนี้

มันเป็นอาการของโรคซึ่งกำลังระบาดในสังคมปัจจุบัน คือโรคยอมแพ้... เราต้องช่วยเด็กประเภทนี้ ต้องพยายามเอาใจใส่สังเกตดูว่ามีอะไรสื่อให้เห็นอาการของโรค...”

คำอธิบายที่พละมกกันเป็นคั้งเป็นแควไม่เกี่ยวกับพีผมเลย เบนไม่เคยคิดว่าโลกเราไม่น่าพิสมัย เบนรักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ใช่หรือ ผมควรจะต้องรู้ดีกว่าใครๆ เพราะผมใกล้ชิดกับเบนมากที่สุด... ยิ่งกว่าทุกคนในโลก แต่ว่าบัดนี้...ผมเริ่มจะคิดว่าผมไม่รู้จักพี่ชายของผมเลยแม้แต่น้อย

ผมสังเกตดูสีหน้าพ่อแม่ผู้ปกครองที่ร่วมประชุม แต่ละคนขยับตัวยุกยิกอย่างสุดเบือแต่พยายามทำหน้าที่เครียด แอ็คท่าโศกเศร้าให้เข้ากับรายการโทรทัศน์ไปอย่างนั้นเอง พวกเขารู้ตัวหรือเปล่าว่าผมกำลังจ้องดูอยู่ทุกอิริยาบถ เขาคงประชุมกันคืนที่ผมหลับอยู่ในลานจอดรถร้านมิสเตอร์ไมล์ส ผมดูก็รู้ว่าพวกนี้คิดอะไร...“โฮเอ๊ย...ทุเรศ ครอบครัวมืดมิดไม่รู้จักแม่แต่ลูกในไส้ของตัวเอง ครอบครัวยุคใหม่ไม่มีวันมีเรื่องแบบนี้...ไม่มีทางอย่างเด็ดขาด...”

“มันไม่เกี่ยวกับพีเรลสักหน่อย” ผมเถียงอยู่ในใจ “เป็นโรคชนิดหนึ่ง...ฮะ...ใช่แล้ว...ถ้าโทษว่าเป็นเพราะสังคม ก็ไม่ต้องโทษตัวเอง”

ผมเปลี่ยนช่อง...เป็นหนัง ‘แรมโบ้’ ปลอม ทำแบบคำใช้จ่ายน้อยสุด ไอ้หนุ่มวิ่งป่าราบมือถือเอ็ม 16 ไล่ฆ่าคนเล่น เบนเคยบอกเสมอว่า “หนังแบบนี้บัดซบทั้งนั้น มันไม่เกี่ยวกับความโหดจริงๆ เลย” เบนเคยกระเข้าผมเวลาดูหนังประเภทนี้ ผมเริ่มประหลาดใจว่าเหตุใดเลือดซึ่งละเลงกันแดงเถือกเต็มจอจึงไม่ส่งกลิ่นเหมือนเลือดในปากคืนนั้น...ผมกดปุ่มรีโมทอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนเป็นช่องมิวสิกวิดีโอ เร่งเสียงดังสุด เพื่อจะได้ไม่ต้องคิด

มองออกไปนอกหน้าต่างเห็นรถบรุษไปรษณีย์มาจอด ผมจึงออก

ไปเอาจดหมายจากตู้หน้าบ้าน กลับเข้าบ้าน ผมใช้เวลาด้วยการเลือก
ดูที่ชอบของแล้วจัดเป็นกองๆ มีพวกนิตยสาร Publishers Weekly
แค็ตตาล็อกสัพเพเหระ กับโฆษณางานชุมนุมร้านค้าหนังสือ นอกจากนี้
ก็มีโฆษณาไร่สารต่างๆ จดหมายฉบับหนึ่งจำหน่ายของถึงเบน ส่งมาจาก
สถานอะไรสักแห่งในแคลิฟอร์เนีย...มูลนิธิ เว็บ ศูนย์วิจัยจิตวิญญาณ
ใจผมเต้นตึกตัก

อดใจไม่ไหว ผมจึงเปิดอ่าน

เรียน มิสเตอร์ เมดิแกน

ผลการทดสอบของท่านน่าสนใจพอที่ทางเราจะดำเนินการสืบสาว
เรื่องราวต่อ

โปรดโทรศัพท์ติดต่อเพื่อนัดหมายเวลา...

เลขหมายโทรศัพท์ที่บอกไว้เริ่มด้วย 800 หมายความว่าผู้โทร.
ไม่ต้องจ่าย ผมอ่านแล้วยิ่งง

นอกจากนี้ มีโปสต์การ์ดส่งมาถึงเบนหนึ่งฉบับ เป็นรูปต้นปาล์ม
ปลูกเรียงเป็นแถว บ้ายบอกว่า 'ฮอลลีวูด' กับสถานที่ต่างๆ ที่ใครๆ รู้จัก
อีก 2-3 แห่ง ด้านหลังเป็นข้อความหวัดๆ

เบน : อย่าซีเรียสกับมันมากนัก จะเป็นบ้าเปล่าๆ เคซี

ผมปล่อยโปสต์การ์ดแผ่นนั้นให้ร่วงลงพื้นโต๊ะในครัว เบนไม่เคย
เล่าเลยว่าติดต่อกับป่าเคซี แต่โปสต์การ์ดที่ส่งมาถึงเบนแสดงว่าเรื่องที่
ตาไมล์สบอกผมเป็นความจริง ผมเก็บมันยัดใส่กระเป๋าทางเกงยีนส์

พร้อมกับจดหมายประหลาดจากศูนย์วิจัยจิตวิญญาณ

อย่าซีเรียสกับ อะไร...

ผมกลับไปห้องรับแขก กตรีโมตเปลี่ยนช่องอีก หยุดที่ช่อง
หนัง 'น้ำเน่า' ครูหนึ่ง แต่ไม่ได้ดูจริงๆ จังๆ ได้แต่นั่งเหม่อ ใช้ความ
คิดอย่างหนักหาทางเฉลยปัญหา พิษชาที่อ่อนไว้เย็นชืด

อย่างไรก็ตาม ในความทรงจำของผมยังมีช่องว่างอยู่อย่างเดิม...
หรือจะเป็นเพราะผมกลัวที่จะชุดค้นออกมาตีแผ่ให้รู้แล้วรู้รอด ใจหนึ่ง
ก็อยากคิดออก แต่อีกใจก็ไม่กล้า กลัวๆ กลัวๆ วุ่นวายเพราะตัดสินใจ
ไม่ถูก

ทดสอบจิตวิญญาณ...ป่าเคชี ร่างทรงเชื้อชาติญี่ปุ่น...โทรทัศน์
ลึกลับกับจดหมายสั้นๆ...อัฐวินิบาตกรรม...ผมงุนงง ประตูปะต่อไม่ถูก
ผมไม่ประหลาดใจเลยที่เบนนำตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องพรรคนั้น
ที่ผมโปรดปรานเรื่องพิสดารลึกลับน่ากลัวแบบนี้ และถ้าเกิดสนใจ
อะไรขึ้นมา เบนจะ 'คลั่ง' ถึงขนาดต้องค้นคว้าให้ถึงแก่นให้จงได้

หน้าร้อนที่แล้ว เบนชอบเล่นทายไฟป๊อก เขาสั่งไฟทางไปรษณีย์
เป็นรูปดาว รูปสามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม ฯลฯ วันหนึ่ง เบนแสดง
ให้ผมดูที่ริมฝั่งแม่น้ำ ที่นั่นมีกระท่อมร้างซึ่งเราเคยชวนกันเข้าไปเล่น
ในบางโอกาส หน้าต่างไม่มีกระจก แสงแดดแรงจัดส่องเข้ามาเต็มทีจน
พื้นกระดานที่เหยียบร้อนเป็นไฟ

ทางฝั่งโน้นของแม่น้ำอาร์แคนซอเป็นป่าช้าฝังศพคนที่ไม่มีความ
หมายถึงผู้ที่ไม่เคร่งศาสนาหนึ่งศาสนาใดโดยเฉพาะ ตายแล้วฝังที่ไหน

ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นปาฐาประจำศาสนา ปาฐาอิสระแห่งนี้มีชื่อว่า ‘สุสานดารกา’...ที่พำนักใต้ดวงดาว...

บางที ผมกับพี่จะคอยดูพิธีฝังและช่วยกันเดาว่าผู้ตายนับถือศาสนาอะไรแน่ ในวันที่ปลอดโปร่งแจ่มใสที่สุด อากาศก็ยังมีว้าว แวม ยังมีต้นไม้ขึ้นระเกะระกะ ทำให้มองเห็นไม่ชัดแม้ว่าแม่น้ำจะแคบขนาดว่ายข้ามได้อย่างสบาย

“เขาใช้หญ้าเทียมแทนหญ้าจริงๆ” เบนชี้ให้ผมดู “วิธีเลื่อนโลงลงหลุมก็ใช้เครื่องมือไฮเทค”

“ประหลาดดีนะ” ผมเออออ ศพที่กำลังทำพิธีฝังในวันนั้น ผู้ตายนับถือคาทอลิกแน่นอน

เบนสว่างไฟสำหรับนั้นออกมา “มาลองไอนี้กันหน่อยซิ...พี่จะถือไฟไว้ใบหนึ่ง แล้วตั้งสมาธิส่งกระแสจิตเพ่ง นายต้องพยายามทายว่าไฟใบนั้นเป็นรูปอะไร” เบนหงายไฟให้ผมดูทีละใบ รวบรวมมาชอยใหม่ แล้วหยิบขึ้นมาถือไว้ใบหนึ่ง

“ดาว” ผมเดาส่งเดช

“ผิด แล้วตัวนี้ละ อะไร”

“เอ้อ...วงกลม”

“น่ากลัวนายไม่มีพลังจิตแฮะ ไอน้อง” เบนหัวเราะ “เอา ตาที่ทายบ้าง”

“เอาสิ” ผมรับไฟทั้งสามมาชอยแล้วหยิบมาถือไว้หนึ่งใบ อย่างที่เบนทำ

“สี่เหลี่ยม”

“ถูกต้อง”

“วงกลม”

“ใช่”

“ดาว”

“ถูกอีกแฮะ”

“พี่เล่นใช้วิธี...เฮ้ย...เดาส่งเดชใช้ป่าว”

“เดี๋ยว มีวิธีโกงใช้ใหม่ ทำตำหนิไว้ที่หลังไฟหรือเปล่า”

เบนส่ายหน้า

ผมหยิบไฟใบใหม่มาถือไว้

“ดาวอีกแล้ว”

“ผิด” ผมร้อง ค่อนข้างโล่งใจที่เบนทลายผิด

“พี่ล้อเล่นนะ ความจริงพี่รู้ตลอดเวลาว่า โป้นั้นเป็นรูปสามเหลี่ยม”

“อะไรกัน พี่แอบทำตำหนิไว้แน่ๆ” ผมโยนไฟทั้งสำหรับใส่เบน

“กระแฉจิต พลังจิตบ้าบออะไร ไม่สะบัด”

“นายรู้ได้อย่างไร”

“จำได้ไหมล่ะ ตอนที่พี่อ่านหนังสือที่เจมส์ บลิซ แต่ง เรื่อง Black Easter หรืออะไรนะ พี่พยายามทำพิธีเรียกวิญญาณปีศาจ แถมบังคับให้ผมสังหารอ็องอ่าตัวนั้น... รอยซอลท์ที่เราขีดไว้ตามพื้นยังลบไม่หมดเลย...” ร่องรอยที่เบนวาดไว้ยังปรากฏบนพื้นแม้เวลาจะผ่านไปเป็นปี “ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นสักอย่าง มันก็แบบเดียวกับเครื่องสื่อสารโทรจิตที่เราพยายามประดิษฐ์จากชิ้นส่วนเครื่องเสียงสเตอริโอเสียๆ ของพ่อ นั้นแหละว่า...”

เบนหัวเราะ รวบไฟโยนขึ้น ผมจ้องดูมันร่วงลงสู่พื้น สีของมันขาวกระจ่างเมื่อกระทบแสงแดดฤดูร้อนที่ส่องลอดเข้ามาในกระท่อมร้าง...ที่เล่นส่วนตัวของเราพี่น้อง

“นายไม่ต้องการเชื่อเรื่องอำนาจมืดเหนือธรรมชาติจริงไหม”

“ผมไม่ชอบ ผมไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ ว่าแต่เกมทนายไฟของพี่...ถ้ามันเป็นแค่เล่นกลแหกตาแขกให้บันเทิงกันเล่นตามงานปาร์ตี้ละก็ ยอม

รับมาตรงๆ ดีกว่า”

“นายคิดจะปลอมใจตัวเองว่านายไม่กลัวสิ่งลึกลับ ทั้งที่ความจริง
ที่ขึ้นสมองหรือใจ ไอ้น้อง”

“เลิกทีน่า หยุดพูดให้ผมประสาทเสียได้แล้ว”

เบนหันไปทางช่องหน้าต่าง มองข้ามสายน้ำซึ่งนิ่งสนิทไปทางฝั่ง
โน้น “เราว่าเขาฝั่งเกือบจะเสร็จเรียบร้อยแล้ว...ศพใครก็ตาม”

“มองเห็นไม่ชัดเลยนะ”

“โลกทั้งโลกเป็นเพียงภาพเลื่อนราง มองเห็นไม่ชัดเหมือนกำลัง
สลายตัว...ขอบจักรวาลอื่นไหลขึ้นมาทำไม” เบนหันมาจ้องตามผมนิ่งนาน
เหมือนจะสะกดจิต อาจจะใช้ก็ได้ เพราะกล่อมเนื้อทุกส่วนในร่างกาย
ผมหยุดนิ่งอยู่กับที่

“อยากให้มีลมบ้างจ๊ะนะ พัดเบาๆ ก็ยังดี ไนน์ร้อนเหมือนอยู่ใน
ไนน์ไมโครเวฟ”

“สุสานประหลาดนั่น” เบนพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังที่สุด “มันคือ
ปากทวารไปสู่ Forgetting Place...ดินแดนไร้ความจำ”

มีอะไรบางอย่างชวนให้ชนลูกเวลาเบนพูดจาแบบนี้

“ไปว่ายน้ำเล่นกันดีกว่า” ผมเอ่ยชวน ‘ศึกสายตา’ ของเราจึงยุติ
“ใครถึงก่อนชนะ...”

ผมทบทวนเหตุการณ์วันนั้นในสมอง ฝ้าแต่ครุ่นคิดว่า “ผม
ควรจะเดาออกหรือเปล่าว่ามีอะไรผิดปกติ” คิดแล้วชักไม่ไหว “เบนกะ
ให้ผมรู้เองได้อย่างไรว่าคิดจะฆ่าตัวตาย ไอ้หะ...ผมไม่มีพลังจิตพิเศษ
นี่หว่า จะได้อ่านใจคนออก”

เสียงใครเอ่ยชื่อ “เบน” ผมลืมตาขึ้นแล้วจึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเอง
คงเปลือยเคลิ้มหลับไป เสียงที่แว่วเข้าหูดังมาจากโทรทัศน์ตามเคย คง

เป็นข่าวภาค 5 โมงเย็น ผมเห็นภาพตัวเองฉายซ้ำ...น้องชายผู้โศกสุด
ของวัยรุ่นผู้ตาย

ผมขยับจะไปปิดโทรทัศน์

“อย่า เปิดไว้ก่อน” เสียงแม่ร้องห้าม พ่อแม่ผมกลับถึงบ้านแล้ว
ทั้งสองคน พ่ออุ้มน้องเล็ก สเตฟานี น้องใช้มือเล็กๆ ดึงหนดเคราพ่อ
เล่น พ่อแม่ยืนจ้องโทรทัศน์ตาไม่กะพริบ ดูข่าวครอบครัวเรา

เบนหน้าเหมือนแม่มาก ผมยิ่งมองยิ่งอารมณ์เสีย ตาของคนทั้ง
สองเหมือนกันไม่มีผิด แต่สีผมของแม่เข้มกว่าผมของเบน วันนี้แม่ทำ
ผมสวย แต่งหน้าจัดกว่าปรกติ รอยตีนกาตีนโก๋หายไปเหมือนปาฏิหาริย์

“พ่อแม่เรากลายเป็นดาราทีวี ไปแล้ว” ผมขมขื่นอยู่ในใจ

ข่าวภาคเย็นยิ่งยาวกว่าเมื่อตอนกลางวัน มีผู้เชี่ยวชาญปัญหา
วัยรุ่นมาออกอีกหลายคน มีลิสสิฮิวลัน ครูโรงเรียนที่พลอยมามีบทบาท
กับเขาด้วย มาเล่าเรื่องเบนสมัยเป็นเฟรชแมน “เบนเป็นเด็กที่รอบรู้...”
ครูเอ่ยชม “พูดจาจะฉานเป็นเรื่องเป็นราว ฉลาดมากทีเดียว ดิฉันแน่ใจ
ว่าเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เบนจะเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง เด็กคนนี้...
ใครๆ ก็รัก...”

“พ่อรู้เรื่องแล้วว่าเมื่อเข้าลูกทำอะไรที่โรงเรียน” พ่อพูดเบาๆ ผม
รู้ว่าพ่อกำลังพยายามระงับอารมณ์

“เขาจะไล่ผมออกไหม”

“ไม่หรอกลูก ไม่อย่างแน่นอน แต่ว่า...เจ.เจ...”

เสียงพ่อเริ่มสั่นเหมือนจะร้องไห้ ขยับเข้ามาใกล้โซฟาที่ผมนั่ง
วางน้องเล็กลงบนเก้าอี้เท้าแขน กลืนเต่าพ่อไซยมาเข้าจมูก คงยุ่งเสีย
จนลืมใช้ยา ‘ปราบเต่า-ปลอดตกลิ้น’ ผมไม่แน่ใจว่าพ่อจะเข้ามาอดผม
หรือเปล่า แต่ผมยังไม่อยากให้ใครถูกตัวจึงขยับหลบ ทั้งๆ ที่รู้ตัวว่า
ทำให้พ่อเสียใจ แต่ผมก็ทำไปแล้ว พ่อถอยห่างออกไปแล้วปลอบ

“พ่ออยากให้ลูกหาวิธีระบายความกลุ้มที่ตึกว่านี่ คือพ่อ...เข้าใจ
ความรู้สึกลูก แต่...”

“ก็อด แดมน์” แม่กัดฟันสบถสาบานในลำคอ “ถ้าชินพล่ามเรื่อง
จิตวิทยาอีกคำเดียว...เป็นได้เห็นกัน”

“ขอโทษที” พ่อพูด แต่แม่คว้าตัวสเตฟาอันอ้อมขึ้นบันไดไปแล้ว
“พ่อขอโทษแทนแม่ด้วย ตอนนี่แม่ไม่เป็นตัวของตัวเอง แล้วพ่อจะหา
อะไรทดแทนให้ คอยดูก็แล้วกัน”

ผมกำหมัดชกผาผนังเปรี้ยง

“ทุกคนเข้าใจนะลูก ว่าลูกเศร้าโศกเสียใจแค่ไหน แต่ลูกต้อง
รู้จักเห็นใจคนอื่นบ้าง ต้องรู้จักให้ รู้จักรับ”

“ไปประณีย์วันนี้อยู่บนโต๊ะในครัว ผมเลือกไว้แล้ว” ผมไม่เอ่ย
ถึงจดหมายสองฉบับที่จำหน่ายซองถึงเบน

แม่กลับเข้ามาในห้อง ถือไม้แขวนสูทชุดหนึ่งลงมาด้วย

“พ่อว่านี่ใช้ได้ไหม” แม่ถามพ่อ “มันเล็กไปหน่อยสำหรับ บี.บี.
สิก็ใช้ได้”

ผมจำสูทชุดนั้นได้ทันที เมื่อสองปีก่อน เบนแต่งชุดไปปรับรางวัล
ประกวดเรียงความที่โรงเรียนจัด พ่อแม่จะบังคับให้ผมแต่งชุดนี้ไป
งานศพ...

พรุ่งนี้จะเป็นวันฝังศพเบน...ผมเพิ่งนึกออก

พรุ่งนี้...เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วจนผมรับไม่ไหว

“อย่าบังคับให้ผมแต่งสูทชุดนี้นะ” ผมร้องขึ้น “มันเป็นของเบน
ต่างหาก”

“แต่ลูกต้องแต่งสีดำไปงานศพ...”

“เบนยังไม่ตาย ผมนึกไม่ออกเลย...จำไม่ได้...มันจะเป็นความ

จริงไปได้ยังไง” ผมตะโกนอย่างสิ้นหวัง “ผมไม่ยอมเด็ดขาดเพราะว่า มันเป็นสัญชาตญาณของเบน... ของของเบน... เข้าใจไหม”

แม่ถอยหลังกรูด คงนឹกลัวว่าผมจะตรงเข้าตุ้ยห้องแบบเดียวกับตากล้องเมื่อเช้า

“ถ้างั้น...แม่จะไปซื้อให้ใหม่ที่เซียร์สก็ได้ ดีไหมลูก” แม่ถอนใจเฮือกใหญ่ น้ำเสียงเหนื่อยหน่ายนัก

ผมไม่ตอบ เดินผ่านหน้าแม่ตรงขึ้นบันได เข้าห้องปิดประตูบัง ผมนอนนิ่งๆ บนเตียงนานเป็นชั่วโมงๆ ฟังเสียงพ่อแม่ข้างล่างเถียงกันบ้าง ปรกอกันบ้างไปตามเรื่อง ผมม่อยหลับไปทั้งที่อยู่ในเครื่องแต่งตัวชุดเดิม

ผมตื่นขึ้นเห็นแจ็กเก็ตสีดำใหม่เอี่ยมแขวนอยู่ที่พนักเก้าอี้ ทางแกงดำพับวางพาดอยู่บนที่นั่ง รองเท้าคู่แกงขัดจนมันปลาบ เนคไทของพ่อเส้นหนึ่งวางทับกางเกง ลวดลายโฆษณาร้านหนังสืออีกตามเคย

ห้องฟ้าเพิ่งเริ่มจะสว่าง ในบ้านยังไม่มีใครตื่น

“ไม่มีใครเห็น...ไม่มีใครได้ยิน” ผมนึกในใจ “น่าจะเป็นเวลาร้องไห้ของเรา”

ผมพยายามแล้วพยายามอีก...แต่น้ำตาไม่ยอมไหล...